

תורת אביגדור

לימים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: פינחס בן-עמי

פרשת תזריע-מצרע

תודה על קירות

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

תודה על קירות

היה זה ביום אביבי נעים ושטוף שמש, משפחת פרוידן היתה בבית, כמו רוב המשפחות בעולם, משתדלים לשמור על עצמם מפני וירוס הקורונה. יהונתן פרוידן היה בסלון, נשען בנוחות על גב הספה כשסנטרו בידיו כשהוא מסתכל מהחלון אל הפארק שמעבר לכביש. מאחוריו על הרצפה ישב אחיו יענקי וקרא ספר. ואילה אחותו בת החמש לבשה תחפושת של כהן גדול כשהיא רוקדת ושרה: "פרעה בפיג'מה באמצע הלילה".

"יהונתן!" קרא אבא, "שמעת שקראתי לך?"

יהונתן הסתובב. "סליחה, אבא. אני פשוט משתוקק לצאת לשחק. נמאס לי כבר מהבית. אנחנו תקועים פה כבר מיליון שנה ואני לא סובל את זה. הלוואי שהייתי יכול לצאת כבר. נמאס לי מהקירות שלנו והמשחקים המשעממים והספרים. אני פשוט רוצה לצאת החוצה ולשחק עם החברים שלי."

"אוי, אני ממש מצטער לשמוע את זה" ענה אבא. אבל הגיע הזמן לשיחת הועידה עם הרב שלך. אולי אחר כך תבוא איתי לאסוף את הקניה לשבת ונוכל לשוחח על כך."

כעבור שעה

יהונתן ואביו נסעו לכיוון "רמי לוי" בכדי לקחת את המשלוח של קניית השבת - אותה ביצעו בהזמנה טלפונית.

"יהונתן" אמר אבא, "אני רוצה שתנסה להתסכל על דברים מנקודת מבט שונה. אתה לא שם לב כמה נפלא זה שיש לנו בית נח שעל ידי השהות בו אנו יכולים להגן על עצמנו? אתה מבחין איזו ברכה יש בכך?"

"אפשר לחשוב" אמר יהונתן. "זה לא שהבית שלנו יפה יותר מאשר כל בית ממוצע של חברי. ובימים כאלו הייתי אפילו מעדיף לישון בחוץ - רק בכדי לשנות קצת את הנוף. מה, יש אנשים שגרים באוהלים, הלא כן?"

אבא התחיל לענות, אבל בדיוק אז התחלף הרמזור לאדום והם עצרו עם שטף התנועה במרחק קצר מהחנות.

מהחלון ראה יהונתן אדם מפחיד למראה - עם שיער אפור מקורזל, זקן אפור מדובלל ובעל פנים מלוכלכות יושב על קרטון מקרר ישן. סביבו התאספו כתריסר חתולים ולידו היתה עגלת קניות מלאה בפחיות סודה ריקות. "אבא!" קרא יהונתן. "תראה את האדם המוזר הזה! מה הוא עושה עם כל החתולים האלה? האם הוא מתגורר בקופסת הקרטון הזו?"

הרמזור התחלף לירוק והם התנתקו באחת מהמראות אותם חוו ישר לתור קבלת המשלוחים מחוץ לחנות. אבא חייך בעצב אל יהונתן בשעה שעובד עטוי מסכה וכפפות החל להעמיס את תכולת הקניה ברכב.

"כן, יהונתן. קופסת הקרטון הזו - היא ה"בית" שלו. אין לו שום מקלחת או אמבטיה והוא כבר גר בשביל הזה במשך שנים. קבצן זה אוגר פחיות סודה בעגלת הקניות בכדי שיוכל להמיר אותם אחר כך בכמה אגורות לכל אחד וכך יכול לקנות אוכל לעצמו" "וואי" אמר יהונתן, כשתדהמה מכסה את פניו. "פשוט וואי".

הנסיעה חזרה הביתה היתה אפופת שתיקה. כשיהונתן חשב על מה שראה קודם לכן. הם הגיעו לחניה והחלו להוריד את שקיות הקניה מהרכב. בשעה שהם העבירו אותם לבית, אבא הסתובב אל יהונתן ואמר לו "יהונתן, עכשיו אתה מבין איזו מתנה נתן לך השם בכך שהראה לך את האיש ההוא מוקף החתולים?"

יהונתן נראה מבוהל. "מתנה? זה היה הדבר המפחיד ביותר אותו ראיתי אי פעם! איך אפשר לקרא לזה מתנה?"

אבא חייך. "אתה יודע, בפרשת השבוע, הרב אביגדור מילר שואל שאלה דומה. השם אומר שכאשר נגיע אל ארץ כנען. הוא יתן למדברי לשון הרע נגע צרעת בבתים, שנא: "ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם" אך מדוע הוא משתמש במילה "ונתתי", נתינה, מילה המבטאת מתנה, משהו חיובי?

והתשובה היא שעל ידי ההוצאה של האדם מתוך ביתו, בני ישראל למדו מסר חשוב מאוד. שהעובדה שיש לך בית היא מהנה! ברוך השם יש לנו בית להתחמם בו בימות הצינה והקור ולהתגונן בו בקיץ מפני החום.

עלינו לצאת בשירה וריקודים בהודיה להשם יתברך על העובדה שיש לנו כיור, חדר אמבטיה שמאפשר לנו להישאר נקיים ורעננים! מרפסת לנוף! מטבח עם כל האמצעים לאחסן בו את האוכל קר- במקרר ויבש- בארונות, לבשל, לאפות ולשהות ביחד! אתה מבין יהונתן, על ידי שהשם זימן לך לראות את האדם המסכן הזה עם עגלת הקניות וקופסת הקרטון, השם נתן לך הזדמנות לראות כמה ברי מזל אנחנו שגרים בכאלו תנאים ובכזו נוחות."

יהונתן חשב לרגע וחיך חיוך גדול. "כמה מטופש מצידי" הוא אמר. "תודה רבה לך אבא, על כך שהענקת לי דרך חדשה להסתכל על מצבים שונים. ותודה לך השם שנתת לי את המתנה וזימנת לי "להכיר" את איש החתולים!"

ובשעה שהם הכניסו למטבח את השקיות האחרונות של הקניה, יהונתן הסתובב אל אבא ואמר: "אבא, אולי זה ישמע מוזר, אבא אולי באמת עלינו לצאת בשירה וריקודים בכדי לחגוג את העובדה שיש לנו בית!"

אבא קרן מאושר. "זה לא מוזר בכלל!"

וכך פצחו אבא ויהונתן יחדיו בריקוד ושירה אל תוך הסלון, מול מבטו המשתאה של יענקי שהתנתק באחת מספרו וכך גם אילה [שעדיין היתה באמצע לשיר "פרעה בפיג'מה..."]

"אבא, יהונתן", אמר יענקי. "הכל בסדר? על מה החגיגה?"

אבא הביט ביענקי בארשת של תדהמה. "על מה החגיגה? תראה כמה טוב לנו וכמה ברי מזל אנחנו בכך שיש לנו בית שמור ויפה לגור ולחיות בו! תפקח עיניים ותראה את כל האוצרות אותם העניק לנו השם!"

שבת שלום ומבורך!